

283. Tøv lidt! sagde Jyden ved Frederiksstad.

Allegro.

Jørgen Malling.

1. Tøv lidt! sag-de Jy - den ved Fre - de - ri - ks - stad, han hør - te: nu kom - mer de Ty - ske med
sto - re Ka - no - ner og stor O - ver - magt, gjør lyst og gjør Kaal paa de gyd - ske! Tøv
lidt! Tøv lidt! Tøv lidt! sag-de Jy - den, lad kom - me!

2. Tøv lidt! sagde Jyden ved Frederiksstad.
Syv Dage de gjør jo en Uge,
Som Trolde saa spruede Tyskerne Ild,
Og Staden gik op i lys Lue!
Tøv lidt! sagde Jyden, det lysner.

3. Tøv lidt! sagde Jyden ved Frederiksstad,
Det er saa hans daglige Vane,
Det hørte den Tysker, som vilde hos ham
Ha' plantet den holstenske Fane;
Tøv lidt! sagde Jyden, du drømmer.

4. Tøv lidt! sagde Jyden ved Frederiksstad,
Og tog saa den Tysker i Bringen
Og smak ham i Græsset og meldte derhos:
Du kom mig for nær, det var Tingen;
Tøv lidt! sagde Jyden, det kniber.

5. Tøv lidt! sagde Jyden ved Frederiksstad,
Endnu den Gang Ugen var ude.
Da Tyskerne laa der som Sild i Salt,
Ej længer de Ild kunde sprude.
Tøv lidt! sagde Jyden, det frugter.

6. Tøv lidt! sagde Jyden ved Frederiksstad
Til Tyskerne, saa det skal mindes,
I Sejhed fra Ejder til Donau og Rhin
Ej Mage til Kron - Jyden findes!
Tøv lidt! sagde Jyden, hils hjemme!

7. Tøv lidt! sagde Jyden ved Frederiksstad,
Bi lidt! sige Danskere alle!
Bi lidt, til ej længer os Himlen staar bi,
Til Jyden bli'r sky for en Skralde!
Ros, Tysker! dig ikke for tidlig!

N. F. S. Grundtvig.

284. Udi de dybe Dale.

(Høgen og Duerne.)

Gammel Kæmpevisemelodi.

1. Ud - i de dy - be Da - le, for Nor - den un - der Ø, der vip - pe - de to
Du - er alt ud - i Jor - de - frø; den e - ne vær Vi - o - len - blaa, den an - den hvid som

Sne; det var de al-ler-dej-lig-ste, som No-gen kun-de se, det var de al-ler-

dej-lig-ste, som No-gen kun-de se.

2. De tvende bygged sammen
 Alt i den Bøgelund,
 Og deres Unger fjedres
 Ved Bælte og ved Sund.
 Der bygged de fra Hedenold,
 Og endnu bygge de,
 † Det var det allerdejlige,
 Som nogen kunde se. †

3. Den hvide hedder Ordet
 Og Sangens Magt den blaa;
 Naar ud de flyver sammen,
 De Hjerterne kan naa;
 Saa svinger som et Duepar
 Sig Kæmpevisen gild,
 † Det er det allerdejlige,
 Som nogen høre vil. †

C. J. Brandt.

285. Ud i Kampen de Riddersmænd drage.

(Af „Gøngehøvdingen.“)

Efter en Folkemelodi
 ved E. W. Ramsøe.

Moderato.

1. Ud i Kam-pen de Rid-ders-mænd dra - - ge, den-nem føl-ge vel Tu-sin-de

Mand. Ak, hvor mange mon komme til - ba-ge til sin Mø og sit Fædre-ne-land?

Da-ge-ne svin-de, Ti-mer-ne rin-de; Lyk-ke, din Traad vil vi spin - de!

2. Og den Pigelil længes saa saare,
 Og den Hustru er sorgfuld i Sind;
 Mens de sømme, en Længselens Taare
 Triller ned ad den blussende Kind.
 Dagene svinde, o. s. v.

3. Skal da aldrig vi gjenses mere?
 Dækker Sneen din ensomme Grav?
 Da vi ydmyg vor Sorrig vil bære,
 Herren tog, hvad han naadigt os gav!
 Dagene svinde, o. s. v.

M. V. Brun.